

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

DIANE
GASTONOVÁ

Úkryt na Vysočině

DIANE GASTONOVÁ

ÚKRYT NA VYSOČINĚ

PŘEKLAD

BLAŽENA VESELÁ

Milá čtenářko,

ani nevím jak, ale máme tu nový rok 2023! Doufám, že jste poslední dny starého roku prožila v klidu a pohodě, a teď už se jen těšíte, co nového přinese tento. Za sebe Vám mohu slíbit, že stejně jako v loňském roce i těch předešlých pro Vás každý měsíc připravím dva nové příběhy z edice Historická romance.

Určitě se Vám také někdy stalo, že se Vám zrovna nic nedaří a nejradši byste se schovala před celým světem, dokud se zase nevyčásí... Přesně to zažívá i hrdina knížky od Diane Gastonové, který našel Úkryt na Vysočině. Skotské hory a vřesoviště jsou sice pustina, ale i tady na něj čeká milé překvapení.

Líbil se Vám příběh Prudence, která před matčiny skandály utekla do Bathu? Pak pro Vás Julia Justissová sepsala osudy její sestry-dvojčete Temperance. Ani ta nebyla ušetřena ponížení ve společnosti, ale naštěstí se tu objeví Svůdný ochránce, který nedopustí, aby padla až na samé dno.

Skandálů sester Lattimarových už bylo dost. Příští měsíc se můžete těšit na další prohršky anglické smetánky, tentokrát ve čtyřdílné minisérii Hříšná Sinclairová.

Přeji Vám v novém roce 2023 mnoho úspěchů a hlavně spoustu času na čtení!

S láskou

Váš Harlequin

Diane Gastonová

ÚKRYT NA VYSOČINĚ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Lord's Highland Temptation

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Blažena Veselá

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2019 by Diane Perkins
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8557-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8558-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8559-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Skotsko – září 1816

Lucasi Johns-Ivesovi zněl v hlavě dusot tisíce koňských kopyt, vřava útoku a výkřiky raněných. Oháněl se šavlí po francouzských vojácích, kteří se ve velkém počtu nechali zaskočit britskou kavalérií, a stali se tak snadnou kořistí pro jejich zbraně. Útok začal velkolepě, teď to byl ale masakr – všude krev, muži úpící ve smrtelné hrůze, padající koně.

K Lucasovu sluchu dolehl vzdálený hlas polnice. *Tu-tu-tu. Tu-tu-tu.* Pořád dokola. Signál k ústupu. Dojeli už dost daleko. Udělali dost. Zabili dost vojáků. Bylo načase se stáhnout.

Lucas nevěděl, kde je Bradleigh.

Hledal bratra a pátral po něm, i když nepřestával máchat šavlí, s očima šílence vypoulenýma v sešklebeném obličejí. Zlobil se na Bradleigha, tak moc, že odmítl jet po jeho boku. Jen ať si bratříček pro jednu bojuje sám!

Teď ho ale Lucas z plných plic volal. „Bradleighu! Bradleighu!“ křičel hlasem ochraptělým hrůzou. „Vrať se! Zajeli jsme moc daleko! Bradleighu!“

Koutkem oka Lucas zahlédl tisícovku francouzských jezdců, jak se na čerstvých koních ženou blíž a blíž, šavle výhrůžně tasené.

Bratr na něj nedbal.

„Bradleighu! Bradleighu!“

Bradleigh mocným máchnutím proklál hrdlo francouzskému vojákovi v modrém kabátě, a když šavli zase vytáhl z rány, kapala z ní krev. Zasmál se jako šílený.

Lucas pobídl koně, aby bratra dohonil. Nejednou ho uchránil před nebezpečím, přesně jak to slíbil otci, a odvedl ho zpátky do spojeneckých řad. Chránil Bradleigha před ním samotným.

Už už byl u něj, skoro po bratrově boku, když vtom se mezi ně vrhl francouzský kyrysník na obrovském černém koni. Lucas přitáhl svému koni otěže, aby se vyhnul srážce s mohutným zvířetem, a kyrysník zaútočil na jeho bratra, zvedl meč a zabodl jej Bradleighovi do hrudi.

„Ne!“ zaúpěl Lucas, když bratrovi z rány vytryskla krev a jeho tělo se sesulo z koně. „Ne!“

„Mám to u kamenného kruhu moc ráda.“ Do Lucasových vidin pronikl melodický dívčí hlas a zaplašil zvuky i obrazy bitvy.

„Pamatuješ, jak jsme si tu hráli?“ pokračoval hlas se smíchem.

Lucas zatřásl hlavou. Nevěřil svým smyslům. Byl přece v Belgii. Nechápal, kam se poděla bitva ani kde je bratr.

Vzduch najednou zavoněl mokrou trávou a rozpálenou kůži mu zchladil větřík. Vzpomněl si, že dlouho šel. Motala se mu hlava a cítil nevolnost – ale nic, co by nevyлéčila další lahev dobré skotské. Napadlo ho, že jeho sen byl možná důsledkem pití. Ale *co* byl vlastně sen? Bitva, nebo ten melodický hlas?

„To bylo, když jsme ještě byli malí,“ odpověděl druhý hlas, tentokrát chlapecký. „Nebo aspoň já byl. Ty jsi malá pořád,“ rýpl si.

„To tedy nejsem,“ protestovala dívka dotčeně. „Je mi už čtrnáct!“

„Cha!“ chlapec na to. „Počkej, až ti bude šestnáct. Pak uvidíš, že ve čtrnácti je člověk ještě dítě.“

„No ovšem,“ durdila se dívka. „Ty jsi tak dospělý!“ Pak se ale tón jejího hlasu změnil. „Nivene, podívej!“ zvolala. „Mezi kameny někdo je.“

„Kde?“ zajímal se chlapec.

„Tamhle. Na zemi pod jedním z těch větších kamenů,“ odpověděla dívka.

Lucas slyšel, že se k němu blíží.

„Kdo je to?“ zeptal se chlapec.

„Nevím,“ odvětila dívka. „Je cizí.“

„Ale jdi!“ namítl chlapec. „Tady kolem žádní cizí lidé nejsou. Rozhodně ne na našich pozemcích. Všechny tu přece známe.“

Lucase napadlo, že tedy nejspíš nebude v Belgii. Pach krve a střelného pachu se rozplynul.

Pokusil se otevřít oči, ale světlo ho do nich bolestivě bodalo. Zapřel se zády o kámen a zkusil vstát. „Bradleighu.“

Nohy ho neunesly. Zhroutil se zpátky k zemi a ještě si odřel hlavu.

Poznal, že se k němu kroky příchozích chvatně blíží a přinutil se aspoň pootevřít oči. Zamženým zrakem zaznamenal dva mladé lidi, dívku a chlapce. Působili jako zjevení.

„Pane! Pane!“ oslovila ho dívka. „Jste zraněný?“ Sklonila se k němu, její rysy se mu však rozplývaly před očima, jako by se vznášela ve vodě.

Lucas zkusil něco říct, pohltila ho ale tma.

Mairi Wallaceová si oklepala hlínu ze zástěry a zvedla košík s červenou řepou, mrkví a ředkvičkami,

které sklídila v zeleninové zahradě. Matka by jí pěkně vyčínila, kdyby věděla, že se rýpe v zemi.

„Ale jdi, Mairi,“ řekla by svým neskonale trpělivým, avšak vyčítavým hlasem, „nehodí se, aby baronova dcera sklízela zeleninu. Když už se musíš vystavovat slunci, trhej květiny. Nejsi přece kuchtička.“

Jenomže kromě Evie všechny kuchyňské pomocnice odešly. Tolik sloužících jim uteklo na místa, kde dostali zaslouženou mzdu, že se jejich domácnosti zoufale nedostávalo personálu. Zůstaly jenom dvě služebné a dva lokajové. Mairi nevadilo vykonávat za ně některé domácí práce. Když se vydařilo příjemné skotské počasí, ráda trávila čas na slunci a čerstvém vzduchu.

Když se otočila a zadívala se přes zeď zahrady, zahlédla svého mladšího bratra Nivena, jak se žene dolů z kopce, jako by ho čerti honili.

Mairi se zamračila, protože věděla, že na procházku odcházel s Davinou. Srdce se jí rozbušilo. Davinu nebylo nikde vidět.

Upustila košík a vyběhla brankou ven.

„Mairi! Mairi!“ zavolal na ni Niven. „Pojď rychle! Potřebuju tě!“

Mairi k němu spěchala. „Co se stalo? Něco s Davinou?“

„Ne. Tedy trochu.“ Měl co dělat, aby popadl dech. „Ach, jen pojď se mnou. Hned.“

Niven byl ve svých šestnácti letech dost starý, aby měl špetku rozumu, vyznačoval se ale stejnou unáhleností a nepraktičností jako jejich otec. Mairi ho nejednou musela tahat z nějaké patálie. To Davina, jejich mladší sestra, byla většinou rozumnější. O maličko.

Mairi nerozuměla slovu *trochu*. Je snad Davina

zraněná? Kdyby se mělo Davině něco stát, Mairi by to neunesla.

Následovala Nivena přes kopec a do té části jejich panství, která zůstávala divoká a pustá. Tolik s Nivenem spěchali, že si ani nemohli nic říct. Bratr vedl Mairi ke kamennému kruhu, místu tradičně v jejich rodině spojovanému s nebezpečím, magií a tajuplností. Po chvíli uviděla mezi kameny Davininu siluetu rýsující se proti obloze. Hrdlo stažené úzkostí jí trochu povolilo.

Davina se jim rozběhla v ústrety. „Mairi!“ zvolala. „To je dobře, že jsi tu. Nevěděli jsme si rady.“

Mairi chtěla sestru úlevně obejmout, ale zarazila se. „Nevěděli jste si rady?“ zeptala se. „S čím?“

Davina jí rukou naznačila, aby ji následovala, a vedla ji ke kamenům. U jednoho z nich bezvládně ležel muž – neznámý. Hlavu měl nezakrytou, šedý kabát rozepnutý a oblečení pod ním pomačkané a umazané.

Opodál se povalovaly dvě prázdné lahve od whisky. Mairi strnula.

„Ztratil vědomí,“ řekla Davina. „Myslím, že je nemocný,“ pronesla zamyšleně.

Spíš to však vypadalo na opilost.

Mairi popadla sestru za rameno. „Neublížil ti?“ strachovala se.

„Jestli mi neublížil?“ Davina se od ní odtáhla. „Proč se tak hloupě ptáš? Našli jsme ho opřeného o kámen. Když jsme na něj zavolali, pokusil se zvednout, ale zase se zhroutil. Poslala jsem Nivena pro pomoc.“ Klekla si k muži. „Má asi horečku,“ řekla.

Mairi měla sto hutí odtáhnout Davinu od toho člověka pryč. Sestra totiž netušila, jak nebezpečný může takový opilec být.

Neznámý byl ale v tu chvíli bez sebe, takže od něj nehrozilo bezprostřední nebezpečí. Mairi se k němu sklonila.

Davina sáhla muži na čelo. „Připadá mi rozpálený.“

Muž byl bledý, ale pohledný. Měl světlé vlasy, ostře řezanou bradu, výrazný nos a rty, které by slušely řecké soše.

„Je mrtvý?“ zeptal se Niven.

Mairi se sebezapřením přiložila muži prsty ke krku. Ucítila pulz. „Žije.“ Položila mu dlaň na čelo. „Má ale horečku,“ řekla.

„Myslíš, že se ho zmocnili druidové?“ napadlo Nivena. „Třeba sem přišel o půlnoci,“ pokračoval zcela vážně.

Příběhy o druidech se v hojné míře předávaly z generace na generaci. Říkalo se, že jejich duchové napadnou každého, kdo by jim chtěl narušit půlnoční reje mezi kameny.

Muž měl vlhké oblečení.

„Spíš se v noci neměl kde schovat před deštěm,“ poznamenala Mairi. Nedovedla si představit, co asi v kopcích uprostřed jejich panství pohledával. Podle mokrých šatů se dalo soudit, že tu možná strávil celou noc.

„Musíme být jako milosrdný Samaritán,“ prohlásila Davina naléhavě.

K Mairinu překvapení se tak ukázalo, že Davina dávala při nedělním kázání pozor. Zdálo se totiž, že je zcela zaujatá nejmladším synem lorda Buchana.

„Nemůžeme ho tu nechat,“ pokračovala Davina.

Přesně to by však Mairi udělala ze všeho nejraději. Nejradši by od něho utekla a bratra se sestrou vzala s sebou.

„Ne, nemůžeme ho tu nechat,“ řekla však. Muž byl nemocný, i když byl opilý. Byl v nouzi.

Mairi zároveň doufala, že v takovém stavu snad pro ně nemůže představovat žádné nebezpečí.

Nejistě vztáhla ruku a přinutila se vzít muže za rameno a zatřást jím. „Pane! Pane! Probuďte se,“ zvolala.

Otevřel oči – modré, živoucí oči –, ale těžká víčka se mu hned zase zavřela. Bylo zřejmé, že se jim nepodaří postavit ho na nohy. A na to, aby ho nesli, byl zjevně příliš těžký.

Mairi se obrátila k sestře. „Davino, zaběhni do stájí. Řekni MacKayovi nebo Johnovi, ať přijedou s vozem.“

MacKay, starší než jejich otec, zůstal jako stájník a John byl jeho jediným pomocníkem. V lepších časech mívali pět nebo šest mužů, kteří udržovali koně a vozy v pořádku.

„Proč já?“ protestovala Davina. „Já tady chci zůstat. Ať jde Niven.“

„Klidně půjdu,“ prohlásil Niven.

Mairi neviděla Davinu ráda v blízkosti cizího muže, také se jí ale nechtělo vysvětlovat, proč.

„Tak dobře,“ uvolila se. „Zaběhni pro vůz, Nivene.“

Bratr hbitě vyrazil.

Mairi s Davinou měly před sebou dlouhé čekání, než se vůz dokodrcá přes kopce ke kamennému kruhu. A musely ten čas strávit s úplně cizím člověkem.

„Vid', že ho vezmeme k nám domů, Mairi?“ naléhala Davina. „Přece ho nenecháme ve vesnici.“

Mairi se však nápad s vesnicí nezdál tak špatný.

„Kdo by se o něj ve vsi postaral?“ pokračovala Davina. „My ho můžeme ošetřovat, dokud se mu neudělá líp.“

Mairi nechtěla být pod jednou střechou s cizím mužem, ale dávalo smysl, aby ho vzali k sobě. Vesnice byla dál a neměli jistotu, že by se tam někdo o neznámého chtěl starat.

„Taky bychom měli zavolat doktora,“ řekla Davina.

Jenomže jak by doktora zaplatili? Muž by si léčbu musel uhradit sám. Pokud má ovšem peníze. Mairi uvažovala, že kdyby peníze měl, nejspíš by nebloudil po kopcích, ale ubytoval by se v nějakém příjemném hostinci, kde by byl v suchu.

„Neměla bych zaběhnout do vesnice pro doktora?“ zeptala se Davina.

Představa, že by Davina šla sama do vesnice, se Mairi ani trochu nelíbila. Nerada viděla, když tam sestra chodila bez doprovodu, třebaže nikdo jiný si s tím hlavu nelámal. Na druhou stranu by ji za nic na světě nenechala samotnou ve společnosti cizího muže. Při té představě se Mairi zachvěla.

Znovu se jí oživila vzpomínka na násilníka, kterého jednou potkala, když šla sama. Také měl v krvi spoustu alkoholu. Už nikdy nechtěla být sama s cizím mužem.

Jenomže tenhle byl zjevně vážně nemocný. Jak by jí bylo, kdyby zemřel, protože se mu nedostalo lékařského ošetření? Mairi bušilo srdce.

Co kdyby muž bez pomoci zemřel? A co by se mohlo stát, kdyby s ním nechala Davinu samotnou? Na takový úkol byla přece jen moc mladá.

„Ano,“ přikývla Mairi nakonec. „Výborný nápad. Já tady počkám na Nivena s vozem. Sejdeme se s tebou doma.“

„Budu rychlá jako vítr,“ řekla Davina dramaticky. Mairi se dívala, jak sbíhá z kopce, pod kterým se

vinula cesta. Po ní to bylo do vsi ještě dobré čtyři kilometry.

Mairi seděla vedle muže v trávě, která ještě nestačila oschnout. „Aspoň že ty mi nemůžeš nic udělat,“ zamumlala jeho směrem.

Muž znovu otevřel oči a najednou se vrhl vpřed a popadl ji za ramena.

Mairi vykřikla.

„Můj bratr,“ zasípal muž s planoucíma očima. „Bradleigh.“

Pokusil se vstát a Mairi se rychle klidila z jeho dosahu.

Musel se přidržovat kamene, aby neupadl. Rozhlížel se kolem, zíral Mairiným směrem, ale zdálo se, že ji nevidí. Byl duchem nepřítomný.

„Musím Bradleigha najít,“ řekl znovu.

Mairi nemohla ani dýchat.

Udělal krok jejím směrem, ale zapotácel se a zase se chytil kamene. „Musím... Bradleigh...“ Svezl se po kameni k zemi, už zase v mrákotách.

Mairi se posadila a skryla tvář v dlaních. Muž se nehýbal.

Nevěděla, jestli není mrtvý. Nebyla tak bezcitná, aby si přála jeho smrt. Pořád se ho ale bála. Dobře si pamatovala mužské prsty, které jí svíraly hrdlo, strhly ji k zemi...

Se sebezapřením neznámého upřeně sledovala, dokud si nebyla jistá, že se mu hrud' zvedá a zase klesá. Byl stále naživu. Znovu k němu přistoupila a posunula ho tak, aby ho kámen stínil před sluncem. Potom si zase sedla na zem. V bezpečné vzdálenosti.

Mairi čekala, až se Niven vrátí s vozem, a stín kamene se dloužil. Po dobrých dvou hodinách konečně

uslyšela klapání koňských kopyt a skřípání kol. S Nivenem přijel jenom starší stájník, MacKay, a ve třech měli co dělat, aby muže naložili na vůz.

Když dojeli k domovu, Davina už tam byla. „Nechala jsem doktorovi vzkaz,“ oznámila. „Byl pryč.“

Doktor byl sám na tři vesnice. Mohlo trvat hodiny nebo i dny, než dorazí.

„Řekla jsi o tom člověku rodičům?“ chtěla vědět Mairi.

„Neřekla,“ odpověděla Davina. „Paní Crossová říkala, že se ještě nevrátili z návštěvy u lorda a lady Buchanových.“

Byl div, že hospodyně paní Crossová vůbec věděla, kde se pan a paní domu nacházejí. Starala se o celý dům jenom s pomocí služebných Betsy a Agnes, takže většinu času pracovala s nimi, uklízela nebo něco leštila či drhla.

„Můžeme to rodičům povědět později,“ řekla Mairi.

Niven seskočil z kozlíku. „A co teď?“ zajímal se. „Kam ho uložíme?“

Mairi vystoupila s větší obezřetností. Rozhodně nehodlala neznámého ubytovat v hostinském pokoji. „Do pokoje majordoma,“ řekla. Majordomus, který u nich sloužil, odešel víc jak před měsícem.

Jeden ze zbývajících dvou lokajů jim pomohl přenést muže do domu a do pokoje pro majordoma, dost daleko od zbytku domu, aby rodiče nebyli nečekanou návštěvou nikterak rušeni. Mairi jim hodlala o neznámém říct až u večeře.

„Musíme ho dostat z těch mokrých šatů.“ Mairi se významně podívala na Nivena a lokaje, oba ale před ní uhnuli očima. Dala si ruce v bok. „Musíte to

udělat vy dva. Ode mě ani od Daviny to nečekejte. My mu zatím najdeme něco suchého na sebe.“

„Tak dobře,“ zabručel Niven.

Mairi vyšla z místnosti a zavřela za sebou dveře.

Chodbou přidusala paní Crossová. „Co se to děje, slečno Mairi?“

„Davina s Nivenem našli u menhirů nějakého cizího muže. Má horečku. Nemohli jsme ho tam nechat.“ V hloubi duše však Mairi litovala, že to nešlo.

„Nemůžeme se starat o nemocného,“ protestovala paní Crossová. „Sotva stihneme práci, kterou je potřeba udělat. A co když nás všechny nakazí?“ Zdálo se, že je s trpělivostí u konce.

„Vy ani služebné k němu nebude muset vůbec chodit,“ vložila se do věci Davina. „Postaráme se o něj my.“

Mairi se k ní prudce otočila. „Ty ne, Davino,“ namítla. „Ty nesmíš.“

„Proč ne?“ nafoukla se sestra.

Mairi se chtělo říct, že by mohl být nebezpečný.

„Protože jsi moc mladá,“ řekla místo toho. „A nehodí se to.“

Bylo jasné, že se o něj bude muset starat Mairi. Při tom pomýšlení se jí svíral žaludek.

Při večeři pak Mairi pověděla o nemocném rodičům.

„Byli jsme jako milosrdní Samaritáni, vidíte, mamá?“ vložila se do hovoru Davina.

Matka se široce usmála. „To víš, že ano, Davino. Samozřejmě se musíme o toho chudáka postarat. Doufám, že jste paní Crossové řekli, aby o něj pečovala, jako by byl z rodiny,“ dodala.

„Ano, mluvila jsem s paní Crossovou o péči o něj,“ odvětila Mairi.

Varovala Davinu a Nivena pohledem, aby o tom nic neříkali. Matka s otcem by byli bez sebe, kdyby věděli, že paní Crossová nezvládne už ani jeden úkol navíc. Tak jako když se jim Mairi pokoušela vysvětlit, že je potřeba začít šetřit, nebo že by bylo dobré něco prodat, aspoň aby se zaplatilo služebnictvu. Stačilo prodat jeden z matčiných náhrdelníků, a bylo by na mzdy sloužících a nejspíš by se dali najmout i další.

Později toho večera, když měla Mairi jistotu, že si rodiče šli lehnout, zašla do Nivenova pokoje.

„Pojď se mnou, Nivene,“ naléhala na něho. „Musíme toho člověka zkontrolovat.“

„Proč mám chodit já?“ bránil se Niven.

„Protože to říkám!“ Mairi potřebovala Nivena jako ochránce.

Nakonec se bratr uvolil sejít s ní do přízemí. Když otevřeli dveře pokoje pro majordoma, ze židle u postele nemocného vstala Davina. „Zkoušela jsem ho krmit vývarem, ale marně.“

„Davino!“ zalapala Mairi po dechu. „Co tady děláš?“ „Přece jsme řekli paní Crossové, že se o něj postaráme,“ bránila se Davina.

„Řekla jsem, že ty se o něj starat nebudeš!“ vyhrkla Mairi, která nechtěla, aby se Davina k muži přibližovala. „Jdi spát. Zůstanu u něj já s Nivenem.“

Nejdřív chtěla muže jen zkontrolovat, ne u něj zůstat, jenomže teď se bála, že by za ním Davina mohla znovu proklouznout.

Kromě toho se zdálo, že je na smrt nemocný.

„Já tady nechci zůstat celou noc,“ reptal Niven.

„Je to třeba,“ umlčela ho Mairi.

Davina vzdorně pohodila hlavou a odešla.

Niven se uvelebil v postarším čalouněném křesle a okamžitě zavřel oči. Mairi si odtáhla dřevěnou židli dál od postele. Zadívala se na neznámého a cítila, jak se jí rozpalují tváře.

Nemocný ze sebe shodil přikrývku a ležel teď na posteli od pasu nahoru nahý. Noční košile, kterou Mairi uloupila v otcově ložnici, byla složená na komodě opodál.

„Nivene!“ neudržela se Mairi. „Proč jste ho neoblékli?“

„Začal se s námi prát,“ odpověděl jí bratr, aniž otevřel oči. „Neplaš se. Má na sobě spodky.“

S nahou hrudí, na níž se mu rýsovaly pevné svaly, působil muž ještě nebezpečněji. A znepokojivé byly také jizvy, které mu hrud křížovaly. Dobrý tučet řezných ran. Mairi se přinutila přistoupit k posteli a přehodit přes něj přikrývku. Muž se zavrtěl a opět přikrývku odhodil.

„Nivene!“ zašeptala Mairi.

Bratr však už ale spal a Mairi neměla to srdce ho budit.

Vrátila se pohledem k neznámému a všimla si, jak přerývaný je jeho dech. Sáhla mu na čelo. Pořád žhnulo horečkou.

Věděla, že s ním musí něco udělat. Nalila do umyvadla vodu ze džbánu, popadla ručník a přenesla si umyvadlo k posteli. Namočila látku a omyla nemocnému obličej. Když zavadila o škrábanec na jeho čele, zasténal. Otevřel oči a upřel je na ni.

Mairi zalapala po dechu.

„Jste anděl?“ zeptal se sotva slyšitelně.

Mairi se od něj odtáhla. „Anděl? To nejsem.“

Zamračil se. „Nejsem v nebi?“

„Ne. Nejste v nebi.“ Podívala se na Nivena. Pořád spal. Nemohla od něj čekat pomoc.

„V pořádku,“ zasípal muž. „Nebe není pro mě.“ Polkl a zdálo se, že mu to činí obtíže.

„Bradleigh. Kde je?“ Pokusil se zvednout.

„Bradleigh?“ nechápala Mairi. Napadlo ji, jestli tam venku nezůstal ještě někdo. „Byl jste sám.“

„Sám.“ Jeho projev neměl daleko k šílenství. Zase si lehl a zavřel oči. „Ano. Ano. Jsem sám.“

Mluvil s anglickým přízvukem.

Muž, který Mairi napadl, byl také Angličan.

Váhavě si přisunula židli blíž. „Měl byste vypít trochu vývaru. Sedněte si.“

„Chci whisky.“ Znovu otevřel oči, ale jen na okamžik. „Abych zapomněl.“

Při slově *whisky* se Mairi naježila. Vzpomínka na její odporný pach se jí vybavila tak živě, jako by ji znovu doopravdy cítila, třebaže se to stalo už před pěti lety. Muž ležící před ní whisky nepáchl, třebaže u něj našli lahve. Byl cítit horečkou.

„Žádná whisky,“ prohlásila Mairi neústupně. „Vývar.“

Trvalo několik minut, než se Mairi natolik ovládla, aby dokázala být muži něčím užitečná. Sám se posadit nedokázal. Musela ho vzít kolem nahých ramen, aby mu pomohla. Kůži měl zvlhlou potem, ale pořád hodně rozpálenou. Svaly měl jako ze železa. Přemohl by ji jako nic.

Mairi zadržela dech ve snaze přestat se třást, a přiblížila mu misku s vývarem ke rtům.

Ocitla se těsně u jeho hlavy a ruka se jí chvěla, když si uvědomila, jak nebezpečně blízko u něj je. Tvář měl smrtelně bledou a díky strništi na tvářích působil trochu zhýrale. Přesto se mu nedalo upřít,

že je velmi pohledný. Mairi se však jeho vzhledem nenechala ukolébat. Ne všichni zlosynové mají bradavice a ostré zuby.

Nemocný vypil jen pár doušků a ztěžka se jí opřel o paži. Nedokázala ho udržet a musela ho pustit. Znovu upadl do neklidného spánku.

Zase si odtáhla židli o něco dál. Kdykoli na nemocného pohlédla, viděla, že se ve spánku převrací a něco si mumlá. Nevěděla, jestli mu vůbec nějak pomohli. Lekala ji představa, co by se dělo, kdyby zemřel.

A co se bude dít, pokud přežije?

Jedním si Mairi byla jistá. Nedopustí, aby ublížil někomu z rodiny.

Tak jako kdysi někdo ublížil jí.

DRUHÁ KAPITOLA

Noc se vlekla a mužův stav se zhoršoval. Dýchal sípavě a co chvíli se zdálo, že se zmítá v jakémsi deliriu. Stále volal Bradleigha a jako by pořád dokola prožíval jakési hrůzy. A Mairi, nevyspalá a osamocená uprostřed noci, si také připomínala něco hrozného. Záchrana tohoto muže – tohoto *Angličana* – v ní oživila vzpomínky, které se dlouho snažila od sebe odhánět. Teď však byly zpět a Mairi v duchu opět prožívala den, kdy ji neznámý muž – také Angličan – popadl za paži, odvedl ji z cesty vedoucí do vesnice na místo, kam nebylo vidět, a navždy jí zničil život.

Někdy uběhlo pár dní, aniž na to pomyslela. Pak stačil nějaký zvuk, slovo nebo jen pach, aby se přenesla zpátky tam do křoví, cítila na sobě toho odporného chlapa.

Konečky prstů si sevřela spánky.

Umiňovala si, že na to *nesmí* myslet.

Stalo se to před pěti lety. Bylo to pryč. Nikdo o tom nevěděl a Mairi mohla dál předstírat, že se to nikdy nestalo.

Otočila se k nemocnému na posteli. Ležel nehybně. Tiše. Mairi se rozbušilo srdce. Nechtěla, aby zemřel!

Podívala se na Nivena, který pořád tvrdě spal.

Zoufale toužila ho probudit, aby nebyla sama s umírajícím člověkem, bylo by ale kruté nutit bratra, aby prožíval něco, čeho se sama bála.

Konečně se muž dlouze a sípavě nadechl a posadil se. Tolik Mairi vyděsil, že se div nepřevrátila i se židlí.

Upřel na ni horečnatý zrak, nic ale nenasvědčovalo, že ji vidí. „Nechte mě zemřít,“ žadonil. „Mě, ne jeho. Je to moje vina.“

Jeho tón zněl žalostně. Truchlivě. Mairi zaplavila vlna neskutečného smutku. Otřásla se. Nechtěla s neznámým soucítit. Byl cizí. Byl to Angličan.

Také ale nechtěla být svědkem jeho umírání. Vstala, vzala ho za nahá ramena a snažila se ho přimět, aby si zase lehl. „Žádné řeči o umírání,“ řekla. „Musíte odpočívat.“

Položil se na polštář a ztěžka dýchal. „Ne. Lepší je zemřít.“

Mairi se znovu dotkla bolest čišící z jeho slov. Vzpomněla si, jak si sama přála zemřít. Po tom, se jí stalo, se cítila tak zahanbená, až myslela, že s tím nedokáže žít. Jednou už dokonce stála na okraji pískovcového útesu odhodlaná vrhnout se přes jeho okraj, pak ale pomyslela na Davinu a Nivena a matku s otcem. Potřebovali ji. Byla nešťastná, ale nemohla je opustit. Postupně se s tím, co ji potkalo, naučila žít.

Neznámý se otočil na bok s tváří odvrácenou na druhou stranu. Mairi napínala zrak, aby viděla, zda se mu stále ještě zdvíhá hrud'. Usilovně se snažila zůstat vzhůru.

Nepodařilo se jí to.

Probudila se, když s ní Niven zatřásl. „Vzbuď se, Mairi! Doktor je tu.“

Napřímila se v zádech a zalétla pohledem k nemocnému. Díkybohu ještě dýchal.

Ležel na zádech a odhozené přikrývky odhalovaly jeho polonahé tělo.

Doktor Grassie, podsaditý muž, který působil, jako by neustále spěchal, vešel rázným krokem do místnosti, ale zarazil se, když uviděl neupravenou Mairi u postele s téměř nahým mužem.

„Slečno Wallaceová!“ Nesouhlasně se na ni zahleděl. „Vy toho muže ošetřujete?“

Mairi vstala a pozvedla bradu. „Hlídali jsme ho s Nivenem během noci.“ Aspoň si doktor nemohl myslet, že byla s mužem sama.

Doktor Grassie přistoupil k posteli a změřil si muže pohledem. Zkontroloval mu pulz, potom otevřel svou černou brašnu a vytáhl z ní skleněnou trubici. Přiložil ji pacientovi jedním koncem k hrudi a k druhému konci přitiskl ucho. Chvíli nemocnému jezdil trubicí po hrudi sem a tam, potom se zamračil. Odložil trubici, nadzvedl muži palcem víčka a podíval se mu do úst. Angličan se neprobral.

Nakonec od něj doktor Grassie podstoupil. „Má zasažené plíce,“ řekl. „Je smrtelně nemocný. Jak se sem dostal?“

„Niven s Davinou ho našli u menhirů,“ řekla Mairi na vysvětlenou. „Zatím nebyl natolik při smyslech, abychom se od něho něco dozvěděli.“

Doktor ukázal na jizvy na mužově hrudi. „Je to bývalý voják, řekl bych. Jsou to rány od šavle. Podobné už jsem viděl.“ Doktor Grassie svého času býval armádním lékařem.

„Voják!“ Nivenovi zaplály oči zájmem.

Mairi nakrčila obočí. „Co dělal anglický voják na našich pozemcích?“

Doktor Grassie k ní vzhledl. „Takže je to Angličan?“ zeptal se.

„Při svém blouznění mluvil s anglickým přízvukem.“ Dožadoval se whisky a přál si zemřít. „Co máme dělat? Existuje pro něj nějaký lék?“

Doktor pokrčil rameny. „Řeknu lékárníkovi, aby mu něco namíchal. Mohlo by se mu po tom lépe dýchat.“

„*Mohlo by?*“ Neznělo to příliš povzbudivě.

Doktor na Mairi zpřímá pohléd. „Jestli horečka brzy neklesne, nemá naději.“

„Chcete říct, že by mohl umřít?“ zvolal Niven. „Nesmí umřít!“

Doktor Grassie poplácal Nivena po rameni. „To ukáže jenom čas,“ řekl a vzal do ruky svou kabelu. „Dávejte mu vývar nebo čaj. Bude potřebovat tekutiny, aby se horečka odplavila. A omezte počet ošetřovatelů. S touhle chřipkou už jsem se ve vsi setkal. Je velmi nakažlivá.“

To Mairi stačilo. Rozhodla se, že bude o neznámého pečovat sama a nikdo další kromě Nivena do místnosti nevstoupí.

„Mám se stavit v patře a podat zprávu vašemu otci nebo matce?“ zeptal se doktor.

Mairi věděla, že má naspěch. „Řeknu jim to sama,“ ujistila ho. Hodlala však zprávu poněkud upravit, aby se rodiče nepolekali.

„Když budu moct, stavím se zítra,“ řekl doktor Grassie, avšak vzápětí pochybovačně potřásl hlavou. „Ale téhle nemoci je teď v okolí spousta.“

„Přijďte, pokud to půjde, pane.“ Mairi ho vyprovodila ke dveřím. „Odpoledne pošlu Nivena nebo někoho ze sloužících, aby v lékárně vyzvedli lék.“

Doktor přikývl a ještě jednou pohléd na pacienta. „Lituji, že pro něj nemůžu udělat víc.“

Mairi měla obdobné pocity.

Když doktor překračoval práh, objevila se v hale Davina. „Dobré ráno, pane Grassie,“ oslovila doktora zvesela. „Jak je mu?“

Doktor zaváhal s odpovědí.

„Nezdržuj pana Grassieho, Davino,“ vložila se do věci Mairi. „Já ti všechno povím.“

Doktor vděčně přikývl a spěchal pryč.

V tu chvíli se objevil také Niven. „Doktor říkal, že by ten člověk mohl umřít, Davino!“ vyhrkl.

„To ne!“ zvolala Davina.

Niven nedokázal držet jazyk za zuby. Mairi nechápala, proč Davinu zbytečně děsí.

„Nenecháme ho umřít,“ ujistila sestru, třebaže to nemohla zaručit. „Budeme o něj pečovat.“

„Chci vám pomáhat,“ prohlásila Davina upřímně. „Co můžu dělat?“

Mairi za žádnou cenu nechtěla riskovat, aby Davina onemocněla. „Doktor říkal, že nemoc je velmi nakažlivá a máme počet ošetřovatelů omezit. Nechci tě proto v pokoji u nemocného ani vidět.“ Mairi by Davinu k polonahému Angličanovi nepouštěla, ani kdyby nemoc nakažlivá nebyla. „Já už jsem u něj nějaký čas strávila, budu ho tedy ošetřovat dál,“ prohlásila neústupně.

„Já ti pomáhat můžu,“ pospíšil si Niven. „Už jsem u něj taky byl.“

„Ano, ty můžeš,“ souhlasila Mairi. „Ale jenom já na něj budu sahat. Nemělo by smysl, aby ses nakazil.“

„Já musím taky něco dělat!“ trvala na svém Davina.

„Pomáhej paní Crossové. Rozhodně to potřebuje a já jí nebudu moct ulehčit,“ řekla Mairi. „Nebo dojde s Nivenem vyzvednout lék.“

„Ach jo, tak dobře,“ našpulila se Davina.

Uraženě odkráčela a Mairi se unaveným krokem vrátila k pacientovu lůžku.

Když doktor odešel, poslala Mairi MacKaye s Johnem, aby se poohlédli po onom druhém muži, o němž Angličan stále blouznil a snad ho dokonce označoval za svého bratra. Nikoho nenašli, přinesli ale toru, která podle Mairi patřila Angličanovi. S Nivenem ji prohledali a našli náprsní tašku plnou peněz, ale nic, z čeho by se dozvěděli něco o jejím majiteli. Aspoň ale měli peníze na zaplacení doktoru Grassieovi, což pro Mairi znamenalo o starost míň.

Po celé dva dny neklesla Angličanovi horečka ani na chvíli. Mairi mu podávala lék podle doktorových instrukcí a nutila ho pít vývar a čaj. Přikládala mu chladivé obklady a kromě krátkých přestávek na jídlo se nehnula od jeho lůžka. Už netrvala na tom, že Niven musí zůstat v pokoji s ní. Muž díky svému zuboženému stavu nepředstavoval pro nikoho hrozbu a pro Mairi už dávno nebylo důležité, co se sluší a patří. Chtěla, aby jí Niven nosil potřebné věci a poseděl u pacienta, když si odešla zdřímnout, ale to bylo vše.

Doktor přišel zase druhý den a prohlásil za dobré znamení skutečnost, že je pacient dosud naživu, také ale varoval, že je třeba, aby mu horečka brzy klesla.

Hodiny strávené pacientovým ošetřováním si vybíraly daň na Mariiných emocích. Angličan byl pro ni stále cizím člověkem – a pijákem whisky –, dost mladým a silným, aby z něj mohla mít strach, ale také byl vážně nemocný. Jeho život závisel na její péči. Potácela se mezi velkým soucitem s jeho utrpením

a zlostí, že se kdy vůbec objevil na jejich pozemku. Jeho blouznění ji znepokojovalo a současně v ní probouzelo zvědavost. Ráda by věděla, čeho se dopustil, že jej to tak trápí.

Zjistila, že Angličana uklidňuje, když na něj mluví. A tak, i když ležel v mrákotách a stále ztěžka dýchal, vykládala mu, jak ho našli a přivezli do domu, jak našli jeho tornu a jak nevědí, co je zač ani odkud pochází.

Také ho plísnila, že by chtěl umřít.

„Víte, vy nesmíte umřít,“ říkala mu. „Protože vás zachránili Niven s Davinou. Pomyšlení, že jejich dobrý skutek tak hrozně skončil, by je strašně ranilo. Proto nemůžete umřít.“

Otočil hlavou ze strany na stranu, jako by ji slyšel.

„Nesnažte se mi odporovat, pane!“ pokračovala Mairi. „Kdyby na vás nenatrefili, vaše přání by se splnilo.“ Zívla. Mluvení také jí pomáhalo, aby neusnula. „Vděčíte jim za život.“

K Mairinu překvapení k ní pacient otočil hlavu a otevřel oči. Stále působily horečnatě.

„Měli mě tam nechat,“ zamumlal.

„A mít na svědomí vaši smrt?“ opáčila Mairi. „To byste jim přece nepřál.“

Jeho výraz ještě víc potemněl. „To já jsem měl umřít,“ zasípal. „Nechci žít.“

Mairi se k němu sklonila. „Poslouchejte mě!“ vyzvala ho. „Takové pocity pominou. Vím to. Musíte žít už kvůli Nivenovi a Davině. Podle doktora Grassieho jste voják. Pokud tomu tak je, měl byste teď bojovat o život, jako jste bojoval ve válce.“

Nedokázala říct, jestli ji slyší. „Myslel jsem, že jste anděl,“ zašeptal. „Myslel jsem, že už jsem mrtvý.“

Mairi věděla, že andělem rozhodně není, s jejím